

в р а б ч е т а .

Тѣ плачатъ, плачатъ бѣднитѣ врабчета,
Истинали и клюнове навели.

Тѣ плачатъ за дѣцата си, измрѣли
Отъ студъ по бѣлоснѣжнитѣ полета.

Че зимата ги ненадѣйно свари
По оголѣнитѣ дървета черни,
Че смъртѣта имъ мирния животъ зачерни
И вредъ помете, дѣ каквѣ завари.

Тѣ плачатъ, плачатъ бѣднитѣ врабчета,
Измжчени и изгладнѣли,
Покрити съ снѣгъ и побѣлѣли,
По голитѣ натжжени дървета.

И мислятъ тѣ, че нивга вече пролѣтъ
Въ свѣта не ще сж живи да живѣятъ;
Че нивга пѣсни нѣма вечъ да пѣятъ, —
Че нѣма да дочакатъ нова пролѣтъ.

И мислятъ тѣ, че нивга вече радость

Сърца имъ малки нѣма да сѣрѣе.

Че все тѣй снѣгъ и вѣтъръ ще да вѣе —

И тжжатъ тѣ за своята ранна младость . . .